

ROZDZIAŁ 8: MARATOŃSKIE LAURY (1985 – 1993).

Zwycięstwo w Hamilton i w Plebiscycie na Najlepszego Sportowca Województwa.

Powrót Czesława Wilczewskiego do Podlasia Białostok, zaowocował nie tylko jego obecnością w krajowej czołówce polskich maratończyków, ale również cennymi sukcesami międzynarodowymi. W sezonie 1985 były nimi – zajęcie w marcu 3. miejsca w Wiedniu, uplasowanie się we wrześniu na 9. pozycji w Pucharze Europy w Rzymie, a przede wszystkim zwycięstwo w październiku w Hamilton (Nowa Zelandia).

Do tego doszedł jeszcze srebrny medal wywalczony przez niego w Mistrzostwach Polski w maratonie rozgrywanych tradycyjnie w Dębnie, plus 5. lokata zajęta w biegu na 10 km podczas MP na otwartym stadionie w Bydgoszczy oraz 7. w półmaratonie w Brzeszczach.

Całkowicie więc zasłużenie Czesław Wilczewski został wybrany w Plebiscycie „Gazety Współczesnej” Najlepszym Sportowcem Województwa Białostockiego w 1985 roku.

A oprócz niego w czołówce MP-1985 byli inni długodystansowcy Podlasia. Na 6. miejscu linię mety w półmaratonie w Brzeszczach minął Michał Murawka i także 6. w maratonie w Dębnie był Mirosław Rudnik.

Te indywidualne wyniki przekładały się na bardzo dobre lokaty Podlasia w klasyfikacji drużynowej obydwu tych zawodów. W podsumowaniu maratonu w Dębnie, ilość 76 pkt. zdobytych przez – Czesława Wilczewskiego, Mirosława Rudnika i Zdzisława Stefanowskiego zaowocowała bowiem drużynową – 2. pozycją.

Identyczne, cenne – 2. miejsce, podopieczni trenera Romualda Chylińskiego wywalczyli drużynowo w półmaratonie w Brzeszczach, gdzie na sumę 44 punktów złożył się bieg – Michała Murawki, Czesława Wilczewskiego i Mirosława Rudnika.

Fot. nr 195. Czesław Wilczewski jako pierwszy przerywa taśmę na mecie maratonu w Hamilton w październiku 1985 roku. Fot. Internet.

W Japonii – po rekord Polski.

Jeszcze lepiej zaprezentował się Czesław Wilczewski w następnym sezonie. A stało się tak, gdy w naszej strefie klimatycznej panowała jeszcze sroga zima. Inaczej było w Japonii, gdzie 2 lutego 1986 roku, na trasie Oita-Beppu-Oita, w temperaturze +8 stopni rozegrano bieg maratoński w silnej, międzynarodowej obsadzie. Zawodnik Podlasia spisał się w nim znakomicie, gdyż zajął 2. lokatę i wynikiem – 2 godz. 11 min. 34 sek., ustanowił rekord Polski.

Niestety, z powodu prześladowających go kontuzji, lekkoatletyczna edycja 1986 była ostatnią w jego sportowej w karierze. A tuż po jej zakończeniu związał się on węzłem małżeńskim ze swoją koleżanką klubową – Joanną Pikulską. Ta zawodniczka (szkolona przez trenera Jana Zalewskiego) w 1985 roku w Stargardzie Szczecińskim zdobyła srebrny medal w biegu na 800 metrów w Młodzieżowych Mistrzostwach Polski (U23).

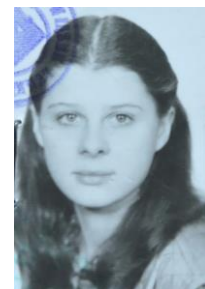
Natomiast wcześniej i później, uplasowała się ona na tym dystansie na finałowych miejscach w MP Juniorek (5. w 1983 roku w Zielonej Górze) oraz w MP Seniorek (8. w 1986 roku w Grudziądzu). Z kolei w sezonie 1987 z dobrym skutkiem spróbowała swoich sił w biegu na 400 metrów przez płotki, 2-krotnie ustanawiając rekord Okręgu Podlaskiego w tej konkurencji.

Fot. nr 196. W Polsce, Czesław Wilczewski startował także w biegach ulicznych rozgrywanych zimą, w tym w Białymstoku, czego ilustracją jest załączone zdjęcie pochodzące z archiwum „Gazety Współczesnej”. I właśnie o zimowej porze w naszym kraju – 2 lutego 1986 roku w Oita (Japonia), zawodnik Podlasia ustanowił rekord Polski w maratonie.

Fot. nr 197. Za to latem Czesława Wilczewskiego (1 z prawej) i wielu innych znakomitych długodystansowców z Polski można było ujrzeć w Białymstoku w rozgrywanym od 1985 roku prestiżowym półmaratonie o puchar popularnej popołudniówki – „Kurieria Podlaskiego”. Na zdjęciu podczas półmaratonu-1986, biegną obok niego od lewej – Zenon Poniatowski (wówczas Wawel Kraków, ale dawniej Podlasie Białystok), Henryk Lupa (Juwenia Białystok) i Ryszard Kopijasz (Górnik Brzeszcze). Fot. ze zbiorów Tadeusza Dziekońskiego.

Fot. nr 198. A małżonką tego utytułowanego maratończyka została także lekkoatletka Podlasia – Joanna Pikulska, która w 1985 roku zdobyła srebrny medal w Młodzieżowych Mistrzostwach Polski (U23) w biegu na 800 metrów. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 199-201. W drugiej połowie lat 80. kontynuowano też piękną tradycję rywalizacji na przełajowych trasach w białostockim lesie Pietrasze. Honorowym gościem tych zawodów były znane osoby w historii polskiej lekkiej atletyki, jak słynny trener, 1 z prawej – Jan Mulak (obok niego stoi Jan Zalewski)...

... oraz Mistrz Olimpijski – Zdzisław Krzyszkowiak, gratulujący młodym zawodniczkom.

Tradycją tych zmagania było też odczytywanie Apelu Olimpijskiego (zdjęcie z prawej). Wszystkie fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Wzmocnienie z Garwolina.

Wkrótce po zawarciu małżeństwa, Joanna Pikulska i Czesław Wilczewski, opuścili klub Podlasie, ale także i Polskę, gdyż wyjechali do USA, gdzie mieszkają do dzisiaj – w Chicago.

Natomiast ciekawostką jest fakt, iż w II połowie lat 80., Podlasie Białystok pozyskało do sekcji lekkoatletycznej zawodniczkę z zewnątrz. W tamtych czasach było to dość rzadkim wydarzeniem, gdyż to z Podlasia do innych polskich klubów odchodzili z różnych przyczyn dotychczasowi jego reprezentanci. A tutaj przybyła do nas, oczywiście nie z USA, tylko z leżącego o wiele bliżej Garwolina – Anna Galas.

Jako zawodniczka tamtejszego klubu Wilga była ona 2-krotną brązową medalistka MP Juniorek młodszych (U18) i Juniorek (U20) w 7-boju. W 1986 roku skorzystała zaś z propozycji trenera Janusza Kuczyńskiego, aby zwiększyć sportowy, wielobojowy potencjał Podlasia, dołączając do równie utalentowanej Barbary Gorbacewicz.

Fot. nr 202. Lekkoatleci Podlasia Białystok na zimowym obozie w górach w 1986 roku już z Anną Galas (2 z prawej). Wraz z nią na tym zdjęciu są widoczni – Barbara Gorbacewicz, Nika Antychowicz (1 i 2 od lewej), Anna Salińska (1 z prawej) oraz na dole – Leonard Szalecki.

Fot. nr 203. I jeszcze jedno zdjęcie z górskich obozów Podlasia, na którym, na tle pięknego zimowego krajobrazu prezentują się trener Janusz Kuczyński i Barbara Gorbacewicz. Obydwie fot. ze zbiorów tej zawodniczki.

Wielobojowy duet.

Duet Anna Galas i Barbara Gorbacewicz należał w II połowie lat 80. do czołówki krajowych wieloboistek. Przy czym dla pani Barbary była to kontynuacja jej wcześniejszych sukcesów odniesionych w barwach Podlasia. Doskonałym tego przykładem okazały się 2 srebrne medale zdobyte przez nią w latach: 1985 – 1986 na rozgrywanych w Słupsku – Młodzieżowych Mistrzostwach Polski (U23). A w edycji-1986 tych zmaganiach, tuż za nią, na 4. miejscu uplasowała się Anna Galas.

Obie one zajmowały również czołowe lokaty w Mistrzostwach Polski Seniorek, zarówno w halowym 5-boju, jak i w rozgrywanym na otwartym stadionie 7-boju. Dla Barbary Gorbacewicz szczególnie miłym był start w tej rywalizacji w 1986 roku w Grudziądzu, gdy wynik 5189 pkt. dał jej 5. miejsce i rekord Okręgu w 7-boju.

Natomiast podczas MP-1987 w Słupsku, 4. była Anna Galas, a jej ówczesny rezultat 5398 pkt., do dziś pozostaje rekordem naszego regionu w tej konkurencji. Do niej wciąż także należy najlepszy w historii Okręgu Podlaskim wynik w halowym 5-boju. Jest to ilość 3755 pkt., którą uzyskała plasując się na 6. pozycji w MP-1988 w Zabrzu.

Fot. nr 204. Uśmiechnięta Anna Galas (nr 786) podczas Mistrzostw Polski Seniorek w 1987 roku w Słupsku, gdy zajęła 4. miejsce, a wynikiem 5398 pkt. ustanowiła trwający do dziś rekord Okręgu Podlaskiego w 7-boju.

Obok niej, z lewej, wywodząca się z naszego regionu (z Zorzy Łomża) – Barbara Czapko, a z prawej utytułowana Maria Kamrowska-Nowak (AZS-AWF Gdańsk).

Fot. ze zbiorów Anny Galas.

Fot. nr 205-206. A to ciekawe zdjęcia Barbary Gorbacewicz i jej męża – Marka Wiśniewskiego (także lekkoatleta Podlasia, biegającego na średnich dystansach), wykonane w okresie ich wspólnych startów i ponad 20 lat później. Fot. ze zbiorów zawodniczki.

Fot. nr 207. I jeszcze bogata kolekcja znaczków sportowych Barbary Gorbacewicz z zawodów, w których brała ona udział.

Medalowy skarbiec.

Swoje wcześniejsze sukcesy kontynuowała też w II połowie lat 80. kulomiotka – Anna Salińska. W sezonach: 1985 – 1989, aż 8-krotnie

meldowała się ona w finałowej „8” w MP Seniorek – w hali i na otwartym stadionie, stając także na podium tych zawodów. W halowych zmaganiach rozgrywanych w 1986 i 1989 roku w Zabrze zdobyła odpowiednio – srebro i brąz. Z kolei w edycji MP-1988 na otwartym stadionie w Grudziądzu, sięgnęła po brązowy medal.

A przy niej swój talent do pchnięcia kulą zaprezentowała w Podlasiu – Irena Car, wywalczając brązowy krążek w MP Juniorek (U20) w 1985 roku w Rzeszowie. Natomiast po przejściu do AZS-AWF Wrocław, ta zawodniczka zdobyła m.in. 2 tytuły Halowej Mistrzyni Polski Seniorek (w 1987 i 1989 roku) oraz broniła wówczas „biało-czerwonych” barw w meczach międzynarodowych.

Także kulomioci Podlasia powiększyli w tym okresie medalowy dorobek klubu w juniorskich mistrzostwach kraju. W 1988 roku, w Warszawie, ze srebra w halowych MP U18 cieszył się Andrzej Karpiuk, zaś w sezonie-1989 dwa brązowe krążki (w warszawskiej hali i na otwartym stadionie w Kielcach) wywalczył w MP U20 Leszek Łuckiewicz. Ich trenerem był Aleksander Wojna.

Tymczasem inny szkoleniowiec – Waldemar Sadłowski miał satysfakcję z laurów duetu – Izabela Sikora i Leszek Majka. Pierwsza z nich – skoczkini w dal – w 1987 roku w Poznaniu zdobyła srebro w MP Młodziczek (U16), a dwa lata później w Kielcach triumfowała w MP Juniorek młodszych (U18). Również na kieleckim stadionie, choć już w kategorii Juniorów (U20), po brąz sięgnął w trójskoku Majka.

Medalowy skarbiec lekkoatletów Podlasia w II połowie lat 80. wzbogacili też: w MP Juniorów młodszych-1986 w Spale – Adam Jurkowski (w biegu 800 metrów) oraz w poznańskich MP Młodzików-1987 – Wioletta Okuszko (w biegu 100 m ppl) i Anna Baczevska (w skoku wzwyż). Wszyscy oni zdobyli brązowe krążki.

Fot. nr 208. Skoczkini w dal – Izabela Sikora na najwyższym podium Mistrzostw Polski Juniorek młodszych (U18) w 1989 roku w Kielcach. Fot. ze zbiorów Waldemara Sadłowskiego.

Fot. nr 209. Natomiast Leszek Łuckiewicz wywalczył w Kielcach swój drugi brązowy medal w Mistrzostwach Polski Juniorów (U20) w pchnięciu kulą. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 210-211. Medalowy dorobek Podlasia Białystok w rywalizacji o Mistrzostwo Polski wzbogacili też w II połowie lat 80. – Adam Jurkowski (w biegu na 800 m) i Anna Baczevska (w skoku wzwyż).

Przy czym Anna Baczevska była drugą znaną lekkoatletką Podlasia, która nosiła takie nazwisko (wcześniejszą była rekordzistka Polski juniorek z lat 70. w rzucie oszczepem). Fot. ze zbiorów SP Supraśl i fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 212. Z kolei wśród mężczyzn, pierwszym z dwóch Robertów Kraszewskich, był ten oto zawodnik, zajmujący w połowie lat 80., czołowe lokaty w okręgu w biegu na 400 m ppl. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 213. W styczniu 1989 roku oddano do użytku sprinterską, sotarową bieżnię pod trybuną Stadionu Zwierzynieckiego w Białymstoku.

Wiele starań w jej powstanie włożył trener Janusz Kuczyński.

Jego akurat nie ma na załączonym zdjęciu, natomiast rywalizacji młodych zawodniczek przypatrują się: stojący w środku Prezes Białostockiego Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki – Janusz Kochan (pod krawatem) i widoczny obok niego ówczesny Prezes Wojewódzkiej Federacji Sportu, ale też wiele lat związany z Ludowymi Zespołami Sportowymi – Kazimierz Kupski. Fot. Anatol Chomicz „Gazeta Współczesna”.

Czarne chmury 1990 roku.

O ile do końca lat 80. lekkoatleci Podlasia Białystok mieli wiele powodów do zadowolenia, o tyle w 1990 roku nadciągnęły „czarne chmury” nad ich głowy. Otóż w tym sezonie zdobyli oni zaledwie 1 medal w zawodach rangi Mistrzostw Polski. Sięgnął po niego, w kolorze srebra, kulomiot Andrzej Karpiuk – w rozegranych w Spale, Halowych MP Juniorów (U20).

Ponadto, po raz pierwszy od 13 lat, zabrakło reprezentantów Podlasia nawet na finałowych miejscach w Mistrzostwach Polski Seniorów. W tym okresie zaś, bardzo mocną sekcję lekkoatletyczną miała konkurencyjna Jagiellonia Białystok, w której prym wiódł duet przyszłych olimpijczyków – Krystyna Danilczyk-Zabawska i Eugeniusz Bedeniczuk.

Nieoczekiwanie więc pojawił się motyw... wchłonięcia sekcji la Podlasia przez Jagiellonię! Trudno w to uwierzyć, ale autor tej książki sam słyszał to na własne uszy, podczas jednego z zebrań Zarządu Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki, odbywającego się pod koniec 1990 roku, gdy analizowano starty w tym sezonie lekkoatletów z całego województwa.

Nie trzeba mówić, jak na ten kuriozalny pomysł zareagował obecny na tym zebraniu Zarządu OZLA legendarny trenera Podlasia – Janusz Kuczyński. Chyba tylko obecność prasy powstrzymała go od bardzo dosadnej reakcji.

Męska rozmowa.

Na pewno jednak, jakaś, hm, „męska rozmowa” odbyła się wówczas wśród trenerów i działaczy Podlasia, gdyż w następnym 1991 roku notowania lekkoatletów klubu na ogólnopolskiej arenie wyglądały już lepiej.

Wprawdzie na ponowną ich obecność na finałowych miejscach w MP Seniorów trzeba jeszcze było trochę poczekać, ale bardzo miłym faktem były medale zdobyte w kategorii Juniorek młodszych (U18). Pokazywały one, że klub Podlasie Białystok jest nadal miejscem, gdzie udanie można pokierować lekkoatletycznymi talentami.

A były nimi na pewno – Katarzyna Michalec, a zwłaszcza Katarzyna Żakowicz. To one właśnie wywalczyły medalowe laury dla Podlasia w sezonie 1991 – w rozegranych w Zabrzu

MP U18. Pierwsza z nich sięgnęła po srebro w rzucie dyskiem, a Katarzyna Żakowicz zdobyła także srebrny krążek w pchnięciu kulą.

Kontynuacja rodzinnych tradycji.

Cieszyła też większa ilość finałowych lokat w MP-1991 w obydwu juniorskich grupach wiekowych, w tym m.in. 6. pozycja Cezarego Wojny w rzucie oszczepem w kategorii U20. Był to bowiem już drugi (młodszy) z synów Aleksandra Wojny i Franciszki Awramik-Wojny, który należał do czołówki polskich oszczepników w juniorskiej rywalizacji.

A seniorka rodu Wojna była w tym okresie nauczycielką wf w Szkole Podstawowej w Supraślu, gdzie z powodzeniem szkoliła młode adeptki lekkiej atletyki. W 1992 roku podczas rozgrywanych na Stadionie Zwierzynieckim w Białymstoku – Ogólnopolskich Igrzysk Młodzieży Szkolnej, jej podopieczne z SP Supraśl (Małgorzata Bajgus, Marta Roslan, Monika Koncewicz, Joanna Żukowska, Magda Zubrycka, Agnieszka Piekarska) zdobyły w drużynowym wieloboju srebrny medal. I w podziękowaniu dla Pani Franciszki za dobre przygotowanie do zawodów, przeszły całą murawę stadionu na kolanach.

Niestety tych wszystkich miłych zdarzeń nie doczekał już sam Aleksander Wojna. W wieku zaledwie 50 lat, zmarł on w 1990 roku. I od tego sezonu jest wciąż rozgrywany Memoriał jego imienia, będący sztandarową imprezą sportową zarówno Klubu Sportowego Podlasia Białystok oraz całego Podlaskiego Zrzeszenia LZS.

Natomiast innym przykładem kontynuacji rodzinnych, lekkoatletycznych dokonań w Podlasiu były występy Michała Sadłowskiego, syna znanego trenera – Waldemara Sadłowskiego. W 1992 roku w halowych MP Juniorów (U20), zajął on 5. lokatę w biegu na 60 metrów przez płotki.

Fot. nr 214. Cezary Wojna zajmując w 1991 roku 6. miejsce w MP Juniorów (U20), udanie kontynuował sportowe tradycje swojej rodziny. Fot. ze zbiorów zawodnika.

Fot. nr 215. Mama Cezarego Wojny – Franciszka z powodzeniem szkoliła uczennice SP Supraśl, które 1992 roku podczas Ogólnopolskich Igrzysk Młodzieży Szkolnej rozgrywanych w Białymstoku zdobyły srebrny medal w drużynowym wieloboju.

Stoją od lewej – Małgorzata Bajgus, trenerka Franciszka Wojna, Marta Roslan, Monika Koncewicz.

Siedzą od lewej – Joanna Żukowska, Magdalena Zubrycka, Agnieszka Piekarska. Fot. Zdzisław Lenkiewicz „Gazeta Współczesna”.

Fot. nr 216. Również Michał Sadłowski, jako syn Waldemara Sadłowskiego był kontynuatorem rodzinnych dokonań w sekcji lekkoatletycznej Podlasia Białystok, zajmując m. in. w 1992 roku w Halowych MP Juniorów (U20) – 5. miejsce w biegu na 60 m ppł. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 217. Tymczasem Waldemar Sadłowski (z lewej) oraz inny znany były zawodnik i trener z Okręgu Podlaskiego – Jan Stawiński (z prawej), mimo już „piątego krzyżyka na karku”, bez problemu potrafili się wówczas utrzymać na tak wąskim płotku okalającym bieżnię Stadionu Zwierzynieckiego. Fot. ze zbiorów Podlaskiego OZLA.

Fot. nr 218. Od 1990 roku na Stadionie Zwierzynieckim jest rozgrywany Memoriał Aleksandra Wojny – sztandarowe zawody klubu Podlasie i wojewódzkiego Zrzeszenia LZS.

Od pierwszych edycji Memoriał był również miłą okazją do uhonorowania wielu osób związanych z klubem Podlasie i Zrzeszeniem LZS. Stoją od lewej – Eugeniusz Klin, Tomasz Wojna (syn trenera Wojny), Stanisław Roszkowski, Henryk Kirejczyk, Jan Roszkowski, Władysław Kasjanowicz, Franciszka Wojna (żona trenera Wojny), Jan Zalewski. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot nr 219. Natomiast obiekty Zespołu Szkół Mechanizacji Rolnictwa w Supraślu, gdzie Aleksander Wojna wiele lat pracował jako nauczyciel wf były miejscem częstych zgrupowań lekkoatletów Podlasia.

Na zdjęciu uczestnicy odbywającego się tam obozu zimowego w 1992 roku.

Stoją od lewej – Robert Czempiński, Mariusz Roszkowski, Wiesława Grecka, Cezary Wojna, trener Kazimierz Kirejczyk, dwie nierozpoznane zawodniczki, Halina Nesteruk, trener Jan Zalewski.

Na dole trzy nierozpoznane zawodniczki. Fot. ze zbiorów Kazimierza Kirejczyka.

2 Katarzyny = wiele medali.

Większość z wymienionych na poprzedniej stronie młodych supraślank, tak udanie startujących w Ogólnopolskich Igrzyskach Młodzieży Szkolnej, za kilka lat zaczęło zdobywać medale dla Podlasia w Mistrzostwach Polski w klubowej relacji. Tymczasem w sezonie-1992 nadal czynił tak duet dwóch Katarzyn, które łącznie sięgnęły wtedy po 4 srebrne krążki.

Taki medalowy laur uzyskała bowiem podczas MP Juniorek (U20) w lipcu w Kielcach – Katarzyna Michalec (w rzucie dyskiem). Natomiast Katarzyna Żakowicz, oprócz 2 „sreber” wywalczonych podczas rozegranych także w lipcu-1992 na kieleckim stadionie MP Juniorek młodszych (U18) – w pchnięciu kulą i rzucie dyskiem, wcześniej została też srebrną kulomiotką w tej kategorii wiekowej, w hali – w Spale.

Obie one medalową passę kontynuowały również w 1993 roku. Wówczas to, swój trzeci z rzędu srebrny medal zdobyła Katarzyna Michalec – w rywalizacji dyskobolek w MP Juniorek (U20) w Warszawie.

Obok niej, na podium tej konkurencji z brązowym krążkiem na piersi, stanęła Katarzyna Żakowicz. Był to jednak, najskromniejszy sukces w sezonie-1993 tej zawodniczki, której szkolenie z rąk Witalisa Niedźwiedzia przejął wtedy Kazimierz Kirejczyk. Otóż w 1993 roku zdobyła ona, już w pchnięciu kulą – 2 złote medale w MP Juniorek U20 (w spalskiej hali oraz na otwartym stadionie w Warszawie) i srebrny krążek podczas Młodzieżowych MP U23 w Bydgoszczy.

Ponadto była 4. w seniorskich MP w Kielcach, co sprawiło, że reprezentanci Podlasia Białystok, po czterech latach przerwy, ponownie znaleźli się na finałowych miejscach w mistrzowskiej rywalizacji w tej kategorii wiekowej.

Fot. nr 220. Katarzyna Żakowicz pierwsze swoje złote medale w zawodach rangi Mistrzostw Polski zdobyła w 1993 roku, w rywalizacji Juniorek (U20).

Fot. www.olimpijski.pl.

Fot. nr 221. Gdy pani Katarzyna w 1993 roku sięgała po mistrzowski tytuł wśród Juniorek jej trenerem był Kazimierz Kirejczyk (z prawej). Następnym zaś jej szkoleniowcem był Henryk Olszewski doprowadzając ją do cennych sukcesów w kategorii Seniorek.

A co ciekawe, obaj oni kilka lat wcześniej – w 1991 roku, spotkali się w Nowym Jorku pod jednym z tamtejszych okazałych pomników. Fot. ze zbiorów Kazimierza Kirejczyka.

Fot. nr 222. A na tym zdjęciu widzimy panoramę Rzymu, gdyż w tym mieście mieszka obecnie 3-krotna srebrna medalistka juniorskich MP z lat 1991 – 1993 w rzucie dyskiem – Katarzyna Michalec, idealnie wpisując się z swoim typem urody do grona pięknych mieszanek stolicy Włoch. Fot. ze zbiorów zawodniczki.

Znowu w „biało-czerwonych” barwach.

Za sprawą utalentowanej Katarzyny Żakowicz, po 8-letniej absencji, lekkoatleci Podlasia zaczęli również znowu bronić „biało-czerwonych” barw. W edycji-1993 ta zawodniczka wystąpiła bowiem na przełomie lipca i sierpnia w Mistrzostwach Europy Juniorek (U20) w San Sebastian, zajmując 10. miejsce w pchnięciu kulą. Ponadto we wrześniu startowała w Młodzieżowej Reprezentacji Polski (był to akurat obniżony rocznik U22) w trójmeczcu z Ukrainą i Białorusią.

Ponadto w 1993 roku pojawiły się w Podlasiu Białystok kolejne lekkoatletyczne talenty w osobie – Izabeli Łuckiewicz i Radosława Świcia. Udanie współpracując ze swoimi trenerami – Janem Zalewskim i Romualdem Chylińskim, zdobyli oni odpowiednio – złoty i srebrny medal w MP Juniorów młodszych (U18) w biegach przełajowych rozegranych w Płocku. Natomiast – Piotr Ignatowski w pchnięciu kulą i Urszula Treblińska w biegu na 200 m ppł, sięgnęły w Łodzi po złoto i srebro w MP Młodzików (U16).

W ten sposób więc, w znakomity sposób został zażegnany chwilowy kryzys sekcji lekkoatletycznej klubu z 1990 roku, co oznaczało, że w „proch i pył” zostały rozwiane jakiegokolwiek obawy o jej przejęcie przez Jagiellonię.

Ba, to właśnie jagiellońscy lekkoatleci, za sprawą lekceważącej wręcz postawy władz tego klubu, popadli w I połowie lat 90. w ogromne, finansowo-organizacyjne kłopoty, które w 1996 roku przyniosły kres ich sportowego istnienia.

Choć był to konkurencyjny klub, środowisko lekkoatletyczne Podlasia Białystok ze smutkiem przyjęło taką sytuację.

Fot. nr 223. Radosław Świć (1 z lewej) w 1993 roku zdobył srebrny medal w Mistrzostwach Polski Juniorów (U20) w biegach przełajowych. Fot. ze zbiorów KS Podlasie.

Fot. nr 224. Sukcesy lekkoatletów Podlasia Białystok w 1993 roku sprawiły, że podczas Plebiscytu „Gazety Współczesnej” za ten sezon trener Janusz Kuczyński (1 z lewej) promieniał uśmiechem.

W środku tego zdjęcia widzimy zaś słynnego polskiego trenera – Jan Mulak, a pomiędzy tymi dwoma szkoleniowcami stoi utytułowana sprinterka Jagiellonii Białystok – Izabela Czajko.

Fot. Jerzy Leszkiewicz.